

Nathan Ballingrud

~

Atlas Pekla

(The Atlas of Hell)

edice
HORLA
3

Gnóm!
Praha 2026

Atlas Pekla

(The Atlas of Hell)

Copyright © 2019 by Nathan Ballingrud

Czech edition © 2026 Gnóm! – Jakub Němeček

Translation © Jakub Němeček, Žaneta Csonka

Artwork © Marek Škubal

Graphic design © Jakub Němeček

Photo © Suzanne Tourtillott

První české vydání. First Czech edition.

ISBN 978-80-88299-60-8 (a 978-80-88299-61-5)

Ted' stojíš na křižovatce cest svého života.
A všechny tvé cesty povedou na podivná místa.

— Mike Mignola,
Hellboy: Třetí přání

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Obsah

Atlas Pekla	9
Uctívač ďábla	40
Lebková dlabaná	60
Chřtán	101
Špína, která je vidět	120
Řeznický stůl	189
<i>Poděkování</i>	<i>291</i>
<i>O autorovi</i>	<i>293</i>
<i>Redakční poznámka</i>	<i>300</i>

Atlas Pekla

„Dokonce ani nevěděl, že je mrtvej. Právě jsem toho chlápka střelil do hlavy, a on tam furt stojí a otvírá si na mě hubu. Povídá mi, pro jakýho prej hustýho ranáře pracuje, povídá mi, že budu litovat, že jsem se kdy narodil. Chápeš. Z ksichtu mu crčí krev. Dokonce ani nevidí, dyť má tu krev ve vočích, do hajzlu. Takže se kouknu na svoji bouchačku v ruce a říkám si, co to kurva je, vole? Funguje ten krám, nebo co? A začínám si říkat, třeba má ten čurák recht, možná jsem právě vlez do něčeho nad moje chápání. Chápeš, cejtím záchvěv opravdovýho strachu. Vlasy mám zježený jak v nějakým komiksu. A tak se na toho borce kouknu a povídám: ‚Lehni! Seš mrtvej! Zastřelil jsem tě!‘“

Na konferenčním stolku vedle něj stojí bourbon s ledem. Usrkne a položí sklenku zpátky, přesně do toho mokrého kolečka, co po ní zůstalo. Udělá to hodně puntičkářsky.

„Asi jenom potřeboval, aby mu to někdo řek, protože hned jak mu to povím, tak co? Bác. Padne jak podfatej strom.“

Nevím, co ode mě teď čeká. Noha mi nervózně poskakuje nahoru dolů. Nedokážu ji zastavit. Otevřu pusku a chci něco říct, ale místo toho se jenom nervózně zasměju.

On se na mě nevěřičně podívá a trochu nakloní hlavu. Patrick je velký chlap. Jenomže ne bečka sádla jako já. Pod kůží je samý sval. Vypadá jako sešitá hromada masa navlečená do pěkného obleku. „Čemu se směješ?“

„Nevím. Myslel jsem, že to měla bejt veselá historka.“

„Ne, ty debile jeden. Nebyla to veselá historka. Jseš blbej, nebo co?“

Za pár minut půlnoc a my sedíme na pohovce s flekama od kávy v tmavém koutě malého ušmudlaného neworleanského knihkupectví, jehož jsem majitelem, asi tak jeden blok od Magazine Street. Jmenuju se Jack Oleander. O patro výš si platím malou garsonku, ale když mi Patrick začal před půlhodinou bušit na dveře, vzal jsem ho radši sem. Doma ho mít nechci. Už to, že se tu vůbec objevil, je hodně špatné znamení.

Můj krámek se jmenuje Knihy Oleander. Je to převážně antikvariát a zákazníkům mi sem chodí málo: hlavně studenti a odpadlická mládež, jejíž srdíčko hoří pro Kierkegaarda nebo Salingera. To mi naprosto vyhovuje. Většina knih mi na policích trčí léta a já mám pocit, že jsem si k nim vypěstoval vztah. Když některá vyletí z rodného hnízda, je mi to vždycky trochu líto.

Tenhle krámek mi samozřejmě složenky neplatí. O to se starají knihy a dokumenty, které prodávám v zadní místnosti. O zadní místnosti ví jen pár lidí, ale ti mi platí dost dobře. Eugene, Patrickův šéf, patří mezi ně. Asi před rokem jsme za napjatých okolností spolupráci ukončili. Už jsem se s ním nikdy neměl vidět. To, že sem Patrick přišel, mi nahání strach, a já když se bojím, tak se chovám nerozumně.

„No jo, ale jestli to nebyla veselá historka, tak co teda? Protože už tu popijíme dvacet minut a ty ses ještě ani jednou nezmínil o kšeftu. Jestli chceš, abysme si tu navzájem vyprávěli historky o tom, co se nám kdy stalo šílenýho, tak to bude muset počkat na jindy.“

Kysele na mě koukne a zvedne sklenku, hledí do ní a krouží ledem. Nikdy mě neměl v lásce a já vím, že být tady ho netěší o nic víc než mě.

„S tebou není lehký bejt kámoš,“ řekne.

„Netušil jsem, že jsme kámoši.“

Zatne čelisti.

„Ty mě tady připravuješ o čas, Patricku. Víím, že ješ jenom lotr, takže to možná nechápeš, ale ta práce, kterou dělám v zadní místnosti, ubírá člověku hodně energie. Spánek je pro mě vzácnost. Sediš mi tu na kanapi a piješ moji whisky a ztratili jsme tu už půl hodiny tím, že chodiš kolem horký kaše. Nevím, jak dlouho to ještě vydržím.“

Nasadí pracovní výraz – ten, který hodně lidí vidí vždycky předtím, než je po nich. To je dobře – v pracovním módu ho chci mít. Aspoň se soustředí. Ale umění teď bude přesvědčit ho, že nemá použít násilí. S těmahle chlápky si musíte umět hrát jako s marionetama. Kdysi mi to docela dobře šlo.

„Na tohle bacha,“ říká. „Takhle oprsklej nebud.“

Napřáhnu ruce před sebe dlaněmi vzhůru. „Hej.“

„Přišel jsem za tebou jako přítel. Přišel jsem za tebou s úctou.“

To je hovadina, ale co už. Je na čase ho uklidnit. Tyhle macho typy, to jsou vám takové křehotinky. „Hele, omlouvám se. Vážně. Moc jsem toho nenaspal. Jsem unavený a to se vždycky chovám jako vůl.“

„To máš teda pěkně blbou povahu. Tak se prober a poslouvej mě. Vyprávěl jsem ti ten příběh ze dvou důvodů. Za první proto, abys přestal mlít úplný píčoviny jako před chvílí. Aby sis připomněl, s kým máš tu čest. Vidím, že to nezabralo. Vidím, že jsem byl asi moc jemnej.“

„Patricku, vážně. Já –“

„Jestli mi ještě jednou skočíš do řeči, zlomím ti pravou ruku. A za druhý jsem ti tenhle příběh povídal, aby sis uvědomil, že už jsem v životě pár šíleností viděl,

takže když ti řeknu, že z toho, co ti povím teď, jsem posranej až za ušima, tak mě snad konečně budeš poslouchat.“

Nato zmlkne a přísně se na mě zahledí. Po pár vteřinách usoudím, že už můžu mluvit.

„Už jsem jedno velký ucho. Co mi teda chceš říct? Týká se to Eugena?“

„Víš moc dobře, že jo. Proč bych se sem jinak vláčel?“

„Patricku, prosím tě, klídek. Omlouvám se, že jsem tě rozzuřil. Chceš ještě panáka? Ukaž, naleju ti panáka.“

V očích mu pořád vidím bublat vztek a začínám si říkat, že jsem to možná přehnal. Začínám si klást otázku, jak rychle dovedu utíkat.

Ale potom se Patrick na pohovce rozvalí a na tváři se mu objeví úsměv. Nevypadá tam nijak přirozeně. „Kristepane, ty jseš ale držka. Jak to, že to chlápkuvi jako ty vůbec prochází, bejt tak drzej?“ Zatřepe ledem ve sklenici. „Jo, tak dělej. Nalej mi ještě. Vykouříme dýmku míru.“

Naliju nám oběma další whisky. On ji do sebe hodí jedním dlouhým lokem a natáhne ke mně ruku s prázdnou sklenicí. Doliju mu. Zdá se, že se uvolnil.

„No tak dobře, dobře. Hele, existuje takovej chlápek. Takovej malej hnusnej podvodníček jménem Tobias George. Taková ta krysa, co pořád prolezá město a je samej průser a podělává si život. Takovejch chlápku si ani nevšímáš. Víš, jak to chodí.“

„Vím.“ Dokonce znám i to jméno, ale to mu neřeknu.

„Jedinej důvod, proč o něm vůbec víme, je ten, že si občas vymyslí nějakej vlastní kšeft a pak z něj hodí procenta Eugenovi, to je všecko cajk. No jo, ale jednoho dne si tenhle debil zadělá na náramně velkéj problém. Vykrade jednu Eugenovu pokerovou hernu a pláchne

se spoustou prachů. Sebevražda. Kdo ví, co do toho týpka vjelo. Asi mu vlez do prdele nějakéj velkéj sen a vtevřel ho zevnitř jako deštník. Jdeme po něm, ale on se zdejchne. Dostanem echo, že odjel dál na jih, zmizel v bažinách. Nemyslím tím, že se zdekoval třeba do Port Fourchon nebo tak něco, ale doslova že odjel na člunu do bažin, kurva. Eugene se nasere a znáš ho, dokáže pár dnů rvát a vyvádět, ale nakonec řekne, seřem na něj. Přetahovat se o něj s aligátorama přece nebudem. Po nějaký době jsme si řekli, že v tý bažině prostě skalal. Chápeš.“

„Jenomže neskopal.“

„To teda ne. O pár měsíců pozdějc jsme se o něm doslechli. Rozjel něco úplně jinýho. Prodává artefakty vytažený z Pekla. A vydělává na tom těžký prachy.“

„Takže je to další podfuk,“ říkám, i když moc dobře vím, že není.

„Není.“

„Jak to víš?“

„Nestarej se. Tohle víme.“

„Takže chlápek ukrad prachy a utek. To zní spíš jako kšeft pro tebe než pro mě, Patricku.“

„Jo, ale o tohle se nestarej. Až přijde čas, bude to moje práce. Nebudu to rozebírat dopodrobna, protože na tom nesejde, ale v kostce je to tak, že Eugen se do tohodle byznysu hodlá zapojit sám. Jakmile toho hajzlíka uklidíme pod zem, Eugen chce, aby ten trh fungoval dál. Náhodou jsme se domákli, že Tobias má knihu, která mu říká, jak se k těm krámům dostat. Nějakej atlas. Chceme ho a chceme vědět, jak funguje. A tohle už je kšeft pro tebe, Jacku.“

Cítím, jak se mi v bříše rozlévá chlad. „Na tomhle jsme se nedohodli.“

„No jo, co na to říct.“

„Ne. Vždyť přece...“ Vyschne mi v krku. Noha už mi zase poskakuje. „Eugene mi tehdy řekl, že jsme vyrovnaný. To mi řekl. Porušuje slib.“

„Už zase ta tvoje držka.“ Patrick dopije a vstane. „Pojď. Můžeš mu to říct sám, uvidíme, jak to dopadne.“

„Ted'? Vždyť je půlnoc!“

„Neboj se, nebudeš ho nijak rušit. On poslední dobou moc dobře nespí.“

Žiju tady celý život. Vyrůstal jsem jako normální tlustý bílý kluk, úplný trouba, slušní rodiče a umetená cestička do šedých polí nevolnictví střední třídy. Jenže v určitou chvíli jsem se zcvoknul. Nechal jsem se svést starýma knihama. Chtěl jsem strávit život v oblacích prachu z foliantů a starých lepidel. Stal jsem se učněm jednoho knihvazače, seschlého starého Cajuna jménem René Aucoin, ze kterého se vyklubal nekromant, sice už trochu za zenitem, ale s hezkým vedlejšákem renovování starých čarodějnických knih. Naučil jsem se od něj pár věcí, což vedlo k tomu, že jsem po jistou dobu pracoval jako knihovník v Zamaskované knihovně na Voršilské univerzitě. Ale když do tohohle oboru začal strkat nos Eugene se svojí bandou, což vedlo ke krvavému střetu s vraždící sektou posedlou Damoklovým svitkem, univerzitu jsem opustil a začal svou kariéru zloděje knih. Než jsme se s Eugenem nepohodli, dělal jsem pro něj pět let. Když jsme se rozcházel, oba jsme věděli, že je to navždycky.

Eugene má bar ve čtvrti Mid-City, daleko od obchodů s tričkama, doupat fetišistů a oblíbených míst gotické subkultury ve Francouzské čtvrti a taky daleko od mnohem ctihodnějšího pozlátka čtvrtí Central

Business District a Garden District. V Mid-City si můžete dělat úplně, co chcete. Patrick mě veze podél průplavu a zaparkuje před domem. Vede mě po pár schodech nahoru a pak dovnitř. Tam nás udeří vlna studeného vzduchu – úleva od vedra, které ani v noci nepoleví. Jukebox hraje nějakou odrhovačku a za barem hnízí čtyři nebo pět přízračných postav. Když kolem nich procházíme, ani se neotočí. Patrick mě vede po schodech dolů, do Eugenovy kanceláře.

Eugene na mě začne mluvit, ještě než ty schody sejdu.

„Nazdar, tlustochu! Tady ho máme, tlustochu!“

On sám taky není zrovna model z obálky časopisu. Obejde stůl a rozpřáhne náruč. Zbytky šedých vlasů má přičísnuté k lebce v dlouhých, tenkých pramíncích. Jeho výraz dost poznamenalo pití. Má vpadlou hrud, jako by se v něm cosi zbortilo a on se hroutil do sebe. Položí mi na přivítanou obě ruce na ramena a já se snažím neucuknout.

„No hleďme, hleďme. Vypadáš dobře, Jacku.“

„Ty taky, Eugene.“

Kancelář je čistá a uklizená. Je v ní psací stůl a pár polstrovaných křesel a u protější zdi stojí pod velkým obrazem od Michalopoulose pohovka. Naproti psacímu stolu je minibar a dveře, které vedou do zadní uličky. Za stolem jako sněm duchů visí řada masek z karnevalu Mardi Grass. Eugene je od hlavy až po podupávající špičky bot neworleanský hošan a ztotožňuje se s každou ubohou lží, kterou kdy tohle město samo o sobě navykládalo.

„Slyšel jsem, že teď máš holku. Jakže se to jmenuje, Vražmi? Vližmi?“

„Lakšmi.“ Už teď se rozhovor nevyvíjí dobře. „No tak, Eugene. Tohohle radši nechme.“

Uctívač ďábla

Tvého otce jsme my, obyvatelé městečka Andělův Hrob, znali po mnoho let. Byl to náš netvor. Muž ve středních letech, nedůtklivé povahy a samotářských zvyků, ale s natolik barvitou minulostí a natolik exotických sklonů, že jsme mu jeho chyby odpustili a pohlíželi na něj laskavě a shovívavě. Byl prostě náš přivandrovalec. Naše černá ovce. Žil v omšelém starém sídle u jezera a o jeho skandálním životním příběhu jsme se mohli jediné dohadovat. Bylo veřejně známo, že ze zaměstnání na univerzitě v nedalekém Zmokově Ostrohu jej před lety vyhodili, že ho jeho čím dál výstřednější teorie a praktiky připravily o místo, o pověst a – tohle se jenom šeptalo (a my tomu věřili, protože to bylo prostě tak podivuhodné, že se tomu nedalo odolat) – jeho milovanou manželku o život.

Doktor Timothy Benn, metafyzický patolog.

Věštec.

Občas po soumraku se obloha kolem jeho domu rozsvěcela bůhvíjakým bezbožným konáním, kvůli němuž zůstal vzhůru, břicha mraků planula jasnou červení, zelení a žlutí jako na nějaké nebeské pouti nebo jako modřina hrající všemi barvami. Jednou zřejmě naklonil gravitační osu, takže neupevněné předměty – oblásky na silnici, upuštěné klíče, miminka, která jejich otcové právě vyhazovali do vzduchu – začaly padat šikmo, k jeho domu, namísto k zemi. Tohle trvalo jen pár minut a nás to trochu vyvedlo z míry, ale chovali jsme se trpělivě. Byla to prostě jedna z oněch výstřed-

ností, jež patří k životu v městečku, které obýváte společně se známým uctívačem ďábla.

A tak se stalo, že jsme si společnosti našeho místního netvora i onoho mimořádného lesku, jež nám propůjčoval, užívali až do dne, kdy zemřel a tys ho našla zhrouteného v jeho oblíbeném křesle.

Nejdražší Allison.

Tebe jsme neznali tak jako jeho. Stejně jako on jsi byla i ty mrzutá a uzavřená do sebe, ale postrádalas ony excentrické rysy, jež nás tak okouzlovaly na něm. Tys neprorážela díry do času a prostoru. Tys nestahovala anděly z nebes a nesvazovala je vlasy kurev. Tys prostě jenom žila jako každá jiná rozpačitá, nejistá holka, choďvalas do školy v oblaku roztrpčenosti a nedůvěry, schovávalas oči za ofinou a tělo pod plandavým oblečením, za štítem učebnic přitisknutým k hrudi. Vídali jsme tě ve třídě, jak sedíš se skloněnou hlavou v zadní lavici, vídali jsme tě, jak se jako úhoř proplétáš chodbami plnými cizích lidí, jak se vydáváš z vašeho sídla na pouť k hokynáři a všechno, co nakupuješ, je k uzoufání obyčejné a nudné. Nedopřálas nám dokonce ani tu drobnou senzaci, že by sis koupila kumquat.

Po škole i po nakupování jsme tě vídali, jak nastupuješ do otcova vozu s tónovanými skly, stojícího s nastartovaným motorem u chodníku, a mizíš na kopec, po silnici vedoucí k vašemu sídlu.

Věnovala jsi nám asi tolik pozornosti, jako by ses pohybovala světem zbaveným lidí.

Tvého otce jsme milovali, tebe však ne.

Onen zázrak začal té noci, kdy tvůj otec zemřel. Představujeme si to takhle: když jsi šla spát, popřál ti dobrou noc a zlehka tě políbil na čelo. Zeptala ses ho

na něco nepodstatného, běžného: ohledně školy nebo možná na něco, cos viděla v televizi. Odpověděl ti neurčitě – chtěl se ti věnovat, jenže měl koneckonců ještě práci. Sešel po schodech a uchýlil se do své pracovny, do pokoje s výhledem na jezero. Nalil si pořádnou sklenku jednodruhé skotské a vytáhl z knihovny detektivku. Rádi si představujeme, že si při odpočinku v lenošce chvíli užíval těchto drobných radostí. Nato zavřel oči, pohodlně se opřel a tiše zemřel, skonav na selhání některé tajemné funkce vnitřních orgánů.

Tys přišla dolů příští den ráno, Allison, a našlas ho tam. Ach, jak neskonale rádi bychom bývali viděli tvůj výraz. Sledovali ten příval žalu.

Místo toho je však v našem vyprávění pouze frustrující temný úsek o délce celého dne, během něž jsi mohla říci cokoli, udělat cokoli, a nebylo nikoho, kdo by to viděl. Všechn ten krásný smutek, navždy ztracený.

Nikoho z nás jsi na pomoc nezavolala.

Co jsi tedy dělala, Allison?

Plakala jsi? Křičela?

Pomyslelas vůbec na nás?

Znovu jsme na tebe narazili až příštího dne. V sobotu, časně zrána. Spatřili jsme tvá chodidla a kotníky na vrcholku schodiště do sklepa. Tam ses zastavila, na okraji temné rokle, celá nejistá. Odkudsi zdola se linul tichý, roztřesený sykot jako nekonečný výdech. Nikdy předtím jsi do otcovy laboratoře vkročit nesměla – už jenom stát na těch schodech byl přestupek. Avšak po té chvílce váhání jsi začala odhodlaně sestupovat dolů a my tě spatřili: bledé, bílé nohy, růžové kraťasy, pomačkané černé triko. A nakonec i tvůj obličej, kulatý